

Óráid őrzöm

MISZTIKUS RAPSZÓDIA

„En — a Bölcsesség — ott voltam már a teremtés kezdetén, mielőtt elindult volna az idő és az évezredek múlása nem szab határt léteimnek.

A kezdet kezdetén, az idők előtt alkotott engem...

Ott voltam, amikor az eget teremtette s ősvíz színére a kört megvonta, amikor a felhőket fölerősítette s az ősforrások erejét megszabta; amikor kijelölte a tenger határát — és a vizek nem csaptak ki —, amikor megrajzolta a föld szilárd részeit.

Ott voltam mellette, mint kedvence, napról napra csak bennem gyönyörködött, ott játszadoztam folyton a színe előtt. *Játszadoztam* az egész földkerekségen s gyönyörűség az emberek fiait közt lennem.” (Péld. 8,22—35.)

„Mindennek megszabott ideje van az ég alatt.

Ideje van a születésnek és ideje van a halálnak;

Ideje van az ültetésnek s ideje van a kiszaggatásnak.

Ideje van az építésnek s ideje van a romlásnak.

Ideje van a megőrzésnek és ideje az eldobásnak...

Ideje van a beszédnek és ideje van a hallgatásnak.” (Pred. 3,1—7.)

Óráid őrzöm
ahogy az est felé
terhelten vonulnak csöndbe el
akár a nyájak
ők is már alusznak
a pásztor még a dombokon figyel
a dolgok épp most térdelnek eléd
nyomuk porában
a pásztor még sokáig áll

de kürt hozza a rég üzenetét
s szétszéledt órái nyomán
megtalál

Szívemre álltam
magasabbról nézzem
mily csodás városod az Idő
megsemmisül minden pillanatban
és minden pillanatban egyre nő

hullámot vet
tetőket tarajoz
de ott szunnyad a legvégső robaj
mely után csend lesz
örök csend
süket

s legvégső csendbe ő is belehal

újonc vagyok még fénylő titkaidba
félénk
türelmes
sápadt novícius
kit ijeszt a biztos bizonyosság
s kit a bizonytalan maga felé húz

újonc vagyok
azt irsz rám amit akarsz
új lap
még kezdetlen
fehér

suhanó kéz
mely úgy térdel előtted
mint homlok
amely sápadt tüzedbe ér

hacsak egyszer enyém lenne a csend
s nem lenne bennem annyi zaj
de ezernyi zajból vagyok összerakva
ösztoneimből kél a zűrzavar

és szétárad bennem
mint tudómben a lég
amitől mohón megittasulok
ajándékozod csened
s szent üvegfalán
hulljon át belém fényed és napod

mert megráz néha
megcibál a vér
ahogy a bolond rázza rácsait
zöldem feltúrja
tiporja a vágy
lelkem fehérítő virágos sáncait

nem rejtőzhetem el önmagam elől
házađ voltam egykor
most üszök
ha jössz az éjben s dideregsz
szólj rám
Benned újra magammá épülök

legyek szelíd
mint hallgatag dolgok
s mint az éj alázatos
mely egyre fogy: mint megkezdett kenyér
s mint a tej hű legyek s okos
mit szétmer kanállal anyám
elosztva ötfelé
s piroslik vérünk melegén
hangtalan
ahogy a hajnal vásznait
kormozza be szeliden a fény

te gazdag zápor dús felhőszakadás
és minden ízeknek ize vagy
nem ilyen félnék
összetört imádság
mely vergődön ajkaimra fagy

fészkeből hullt kismadár szemében
láttalak
hogy félsz és fájsz nekem
gyermek voltam
éhes szád kerestem
s nyújtogattam darab kenyerem

szomszédod vagyok nagy Ismeretlen
ahogy az árnyak szomszédja a fény
a szívben
az öröm szomszédja a bánat
széljárta földek kormos peremén

de az apákat a fiak nem értik
más az imájuk
és más a szavuk
de áldásán egy dús örökségnek
öntudatlanul lesznek ők tanúk

úgy jövök feléd
mint egész körmenet egymagam
hogy jobban észre végy
széttört darabjaim órákba takartan
úgy áradnak eléd mint egész

az utadon sokan álldogállnak
s csillognak
mint széttört darabok
ilyenkor
nélkülük megyek csak eléd
s örülök
hogy magam
s egyedül vagyok

én nem szeretem ahogy jóllakott
festők festenek
pufók
jóllakott
megelégedett
jó átlagnegyvenes kényelmesnek
ki kissé elhízott
a válladon drágamivű dús brokát
az ing gyüretlen
folttalan
fehér

te szegény voltál
éhes
elhagyott
és öt sebedből folyton
szívárgott a vér

s összetörnek rajtad a tudók
kik partodon állnak
hol a víz sekély
önmagukat kiáltják ki tengerszemnek
s kísértének
te zengő Meredély!
a vízbe beléd hitványul merülnek
biztosítva
kilátsszon az álluk
s hirdetik
hogy nem is vagy te mély
mutogatják száraz bűváruhájuk

te játszadoztál
mielőtt hegyek
keltek volna föl
s lomha tengerek
a földfeletti és égi nagy vizek
sustorgón forrtak — csak hívsz és
elmegegyk

játszadoztál
s még nem tűnt elő a lét
mi benned nyughelyre talál
hozzád megyünk mind — s csak ennyi
tán

a teremtés: játszva játszadoztál

s néha néhány közülünk szótlánul feláll
s indul
mint kit titkos szavad hívott
zarándokol s lehet megtalál
leül
mert az útja elfogyott
lábaira csomót köt a táj
szívére ének száll
már látnak a szemek

s úgy marad
míg szállong az idő
s fogvatartanak
elvirágozott kezek

végórához küldöd azt akit elhívtál
idegen órához: ami a halál
kezei nyúszítnek mint engedetlen eb
s szíve
mint folyó mely megáll
a szemekbe lassan
beüvegződik a csend
s marad befalazva az őrző magány

mint mikor egy szerszám
járni kezd
s tévetegen megtér
egy éjszakán

hóra hó hull
harmatodra harmat
és nem ébrednek többé soha föl
és átlátszóak mind
mint a tiszta ablak
s csöndesebbek mint az anyaöl

úgy vannak összerakva
fájdalomból
mi nem fáj többé
hogyan szét ne essenek körülfogják maguk
mint egy kévét
kapocsként fogják át mellük a kezek

mert kezükből Uram minden kigurult
akár a játék
csomós életük
mellükön virraszt
mint súlyos monogram
időben tékozolt időtlen betűk

tegnap még anyát
gyermeket simított
fehér galambnak szórt piros búzát

hogyan fogják egymást
összekulcsolódnak
félnek
hogyan elhagyná egy a másikat

tudsz-e szájukról Uram mondd amely
akár a föld
nehéz
és komor
fekete
a végső harapás virraszt még
foguk fehér zománcán
mit némaság lehel be

nem szólnak többé

bús öböl mind
mikben a beszéd tengere elapadt
s ránganak még
mint oldalt dőlt vitorlás
a csend iszapjába fúrta
a szavak

te csillagokban vagy úton hazafele
én még a földön vagyok
minden ajtókat ismerősen nyílnak
nekem zártak minden ablakok

a holdat immár hátulról is nézed
én csak előről
és mindig éjszakán
rácsok vannak bennem
mint a rab oroszlánnak
a szemén túl
agyán

időm elkongatta már az éjfelet
az órák visszatérnek beléd

a csermelyek mind tengerbe érnek
az Aldebran megváltoztatja helyét
megrendülnek az ég roppant erői
a csillagok
lehullva verik föl a port

csak igéd tündököl
változhatatlan
egy jottáról sem hiányozhat a pont
zavaromban vesztettelek el
s minden zavaromban visszatérsz

szeretlek

de oly szeles vagyok
mégis tudom nem vetsz meg azért

így szeretsz te
ahogyan vagyok
ügyetlenül
és ügyefogyottan

de hűségem véd
mint a Halász keze
Getszemánban
kardmarkolatára forrtan